

Les mimoses es vesteixen de groc, Catalunya plora

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 26 de febrer de 2019
Article publicat a EL9NOU el 18 de febrer de 2019.

Les mimoses floreixen el febrer, segueixen de prop els ametllers. Les mimoses fan una gran floració, com llargs raïms de color groc. Joan Maragall els va dedicar aquest deliciós poema: "Avui la mimosa altiva/ se m'ha posat al davant/ tota plena d'arracades/ i penjolls i fils daurats./ S'ha fet una minyonassa/ que no ho hauria dit mai:/ tan xica que la plantarem/ i tan prima d'un sol tany!/ Ara fins m'ha fet respecte/ amb aquesta majestat/ que fa anar les arracades,/ vanitosa, ençà i enllà.../ Déu te guard, galant minyona!/ Mil perdons.../ Que Déu te guard!

La mimosa és un arbre resistent al fred i a la calor, fa molts rebrots. En puc donar fe. A casa en tinc un brot d'una més vella que fa un any no feia ni dos pams i ara ja llueix uns bons raïms grocs. Fa goig de veure-les a la vora de les cases, pels vorals de boscos i camins. Al sol de l'albada i del crepuscle, de lluny, semblen grans esferes d'or; si t'hi acostes, els raïms son daurats en ple hivern. El seu tacte, com el seu nom, acarona, llurs flors son delicades, de vegades volen com espurnes de foc, difuminades, de color groc clar. Juntament amb els ametllers son l'alegria de l'hivern. Però, enguany, les nostres mimoses ploren perquè Catalunya plora.

Els grans de raïm han esdevingut llàgrimes grogues, com les llàgrimes que ens cauen dels ulls i se'ns queden enganxades al pit en forma de llaç. Raïms sencers se'ns han penjat del coll en forma de bufandes. Sempre de color groc, el color de la lluita i de la llibertat. El color que ja empraven el 1705 els patriotes que defensaven les Constitucions i llibertats catalanes. El color que molts portem al llaç de la solapa, de

la bufanda o del barret. El llaç groc que un maldestre acusador del partit feixista VOX demanava, tot udolant com un llop delerós de sang, al tribunal que jutja les nostres víctimes polítiques, que li fes traure al nostre patriota vilment encausat, Jordi Sánchez.

La mimosa de flors grogues és un arbre resistent i, com deia més amunt, rebrota molt. Mireu, si no, com el groc ha anat rebrotant pels nostres pits, colls, barrets, balcons, carrers, places, arbres, fanals, carreteres, baranes o, sobretot, cor endins dels catalans que estimem la nostra pàtria i volem lliures els nostres presos i exiliats polítics, ara enmig d'una cruel i vergonyosa farsa que es representa al *Tribunal Supremo* de la capital de l'Estat espanyol. El tronc i les branques de la mimosa son suaus, llises. D'un arbre resistent en surten branques llises, netes. Son com les dotze persones que seuen assetjades per la injustícia en aquella sala llòbrega i innoble del *Tribunal Supremo*.

El primer dia del judici escoltàvem les brillants argumentacions de les defenses, però segur que estàveu, com jo, a l'aguait de quan enfocaven els acusats. Eren els que ens preocupaven més. Més que a un judici, estan sotmesos a una tortura. Fa més d'un any, molt llarg, a la presó. Ara pateixen jornades insuportables, físicament i psíquica. És natural que vulguem veure com estan; no per morbositat com alguns malèfics que tots sabem qui son, sinó per humanitat, perquè son amics nostres, se l'han jugat i la pateixen per nosaltres. Com no podríem estar interessats pel seu estat? Els, les estimem! Ja vam començar a adonar-nos de qui son els més desmillorats, que no diré per respecte al seu patiment i al de les seves famílies. Gràcies a les fotografies que hem vist amb posterioritat hem anat fixant-nos en els seus rostres i actituds, i tots hem imaginat moltes coses. Son dotze asseguts en quatre rengles de tres.

Davant, cara a cara amb el tribunal, tres moles, en tots els sentits: Quim Forn, Raül Romeva i Oriol Junqueras. Aquest

darrer, en totes les imatges que he vist, sembla el més absent. L'Oriol pensa molt, ell és així. Forn i Romeva es van girar quan van veure que el president Torra era a la sala i els saludava. Al segon rengle, Josep Rull, Jordi Turull i Jordi Sánchez. Rull i Turull semblen tranquils, semblen ... Jordi Sánchez fa patir, se li veu mala cara (apreciació molt personal). Tercer rengle: Dolors Bassa, Carme Forcadell i Jordi Cuixart. La Dolors fa cara d'enfadada i ferma. La Carme, de posat molt seriós, té la cara en tensió. Jordi Cuixart fa esforços per dissimular què sent. Darrera fila: Meritxell Borràs, Santi Vila i Carles Mundó son els tres que semblen més tranquils, venen del carrer, però també son víctimes d'aquest vodevil *justiciero*. Darrere d'ells i d'elles, a primera fila de l'espai per al públic, el president Quim Torra flanquejat pel conseller Calvet i la consellera Capella. Aquest és un quadre molt trist per a la nostra Història, la de Catalunya, i molt vergonyós per a la d'Espanya.

No sé què passarà d'aquí endavant. No espero res de bo mentre tinguem aquest Estat, aquesta justícia, aquests governs a Madrid i l'extrema dreta enfilant-se. Diuen que els plantejaments previs de les defenses fetes el primer dia anaven més adreçats a Europa, TEDH d'Estrasburg, que no pas al *Supremo*. Estic d'acord en fer tota mena de gestos i explicacions cap a Europa i arreu del món, però no em refio de ningú, de ningú. Que sóc pessimista? No! Ho passaran i ho passarem malament, molt malament, però arribarà el dia de la veritat i la justícia. N'estic segur i malgrat la meva edat, espero veure-ho, pel bé de les víctimes d'aquesta represàlia, les seves famílies, Catalunya i la democràcia. Ara, Catalunya plora, però un dia serà justa i feliç. Olorem les mimoses i escampem el color de les seves flors.